

Baggrunden for denne bestemmelse er anbefalingen i betænkning 1268/94 om fornyelse og effektivisering i den kommunale sektor af, at der indføres en sådan informationsforpligtelse i de kommunale styrelseslove.

I betænkningen er det endvidere anbefalet, at bestemmelsen udformes under hensyntagen til kommunernes forskellighed og mulighed for selv at fastsætte det konkrete indhold af de enkelte serviceydelser.

Jeg er meget enig i betænkningens anbefalinger, som det aktuelle udkast også ligger ganske tæt op ad. Det er således ikke tanken, at der i de kommunale styrelseslove skal fastsættes detaljerede regler for, hvilke oplysninger den kommunale serviceinformation skal indeholde. Det skal de enkelte kommunalbestyrelser derimod selv træffe beslutning om i en tæt dialog med kommunens borgere.

Til inspiration for arbejdet med serviceinformation i de enkelte kommuner er der dog udarbejdet forskelligt vejledningsmateriale om, hvilke oplysninger der kan være relevante for borgerne.

Jeg kan i den sammenhæng særlig henvise til bilag 2 i betænkning 1268/94, hvor der på side 160-165 er angivet en række eksempler på serviceoplysninger, der kan indgå i kommunernes serviceinformation. Eksemplerne omfatter bl.a. oplysninger om affalds- og genanvendelsesområdet såsom »Hvorledes indsamles materialer til genanvendelse?« og »Hvor stor er genanvendelsesprocenten?«. Et andet eksempel vedrører tilbud til børn, hvor der bl.a. er peget på »Muligheden for at vælge mellem dagtilbud?« og »Særlige gennemgående aktiviteter – holdning til natur m.v.«.

Natur- og miljøområdet indgår således i det foreliggende vejledningsmateriale, og jeg finder det naturligt, at kommunerne også medtager oplysninger om deres virksomhed på dette område i den kommunale serviceinformation.

Spm. nr. S 653

Til socialministeren (16/1 95) af:

Anne Bastrup (SF):

»Finder ministeren, at det er rimeligt, at en beboer på et plejehjem kan mødes med et krav om at betale 1.700 kr. om måneden for en klubplads 2 aftener om ugen, blot fordi hjemkommunen ikke vil betale?«

Begrundelse

I en konkret sag har en 34-årig sent udviklet plejehjemsbeboer fået besked om, at han skal betale 1.700 kr. om måneden for at deltage i klubaktiviteter 2 aftener om ugen. De øvrige beboere, som benytter dette tilbud, skal til sammenligning betale 25 kr. om måneden. Begrundelsen er, at han ikke stammer fra den kommune, som driver klubvirksomheden, og hvor han bor på plejehjem, samt at hans egen kommune ikke vil betale for dette tilbud. Hjemkommunen har i stedet for tilbudt, at han kan deltage i klubvirksomhed dér. Dette tilbud har han ingen interesse i at tage imod, da han som sent udviklet naturligvis hellere vil være sammen med sine kammerater fra plejehjemmet.

Sagen er opstået i forbindelse med overgangen til udbetaling af pension til plejehjemsbeboere pr. 1. januar 1995, men man må forvente, at andre sager af denne type vil opstå i de kommende måneder, når det drejer sig om pensionister, der anbringes i andre kommuner end hjemkommunen, hvorved deres betingelser kan blive urimeligt forskellige fra de øvrige beboeres. Herved vil selve formålet med at gå over til fuld udbetaling af pension – nemlig valgfrihed for den enkelte – blive helt illusorisk.

Svar (20/1 95)

Socialministeren (Karen Jespersen):

I begrundelsen for spørgsmålet er det anført, at spørgsmålet har baggrund i en konkret sag om en 34-årig sent udviklet plejehjemsbeboer. Det må imidlertid antages, at der er tale om en beboer i en institution for voksne med vidtgående fysiske eller psykiske handicap, en beboer, der falder ind under bistandslovens § 112, idet en 34-årig sent udviklet person normalt ikke vil få ophold på et almindeligt somatisk plejehjem.

Dette stemmer endvidere overens med oplysningerne om den konkrete sag, hvorefter den pågældende kommer fra en anden kommune end den aktuelle opholdskommune, idet disse institutioner beregnet for personer med vidtgående fysiske eller psykiske handicap er et særligt amtskommunalt tilbud for personer med specielle behov og således generelt optager beboere fra et større område, dækkende flere kommuner.

Beboere i disse institutioner modtager ligesom andre mennesker med vidtgående psykisk